

ÖTÖDIK FEJEZET

KÁVÉ, KÓLA, FELPÖRGÉS ÉS AZ 500

– Na és mivel pörögtetek föl verseny előtt? – kérdezi somolyogva Dittmer.

– Hát, kemény kokszosok voltunk – mondom röhögve.

– Micsoda? – csap le csodálkozva.

– Tudod, Koló a kólájával, én meg a kávémmal.

– Ne má' – mondja Dittmer.

– De, bizony. A verseny előtt sokszor problémát okozott felpörögnünk, így elkezdtünk kísérletezni: én kávéval, Koló kólával. Emlékszem, az őrületbe is kergettem őket a milánói Eb alatt, mert kávé után mindig mérettem a vérnyomásomat, és a végén meg túlpörögtem. De már annyira, hogy a fejem is lüktetett. Mindketten másképpen éltük meg az 500 métert, Koló ennek a specialistája volt. A rajt után 300-nál volt a második indításunk, nekem ez előtt jött el a holtpont, de Koló mindig átsegített rajta.

– Hogyan? – kérdezi Dittmer.

– Alám tolt a hajót, mivel mögöttem térdelt, éreztem a húzását. Ő diktálta a tempót, 200 után elkezdtem fáradni, de tudtam, hiába is húzok kisebbet, ő annál nagyobbat tol, mintha helyettem is dolgozna. Ez magabiztossá tett, és továbbvitt, s újra lendületet kaptam. És megindítottuk a 300-as hoppot, ez 400 méterig tartott, ott volt az agylövés. Utána általában nem tudsz magadról, de te ezt jól ismered – mondom nevetve.

– Igen – bólint helyeslően Dittmer.

– 400 méternél olyan testi és lelki kimerültség lesz úrrá az emberen, hogy mindent megadna azért, hogy abbahagyhassa. Itt már csak a legnemesebb célok tudnak továbbvinni. Iszonyú fizikai fájdalom a végtagokban, zsibbadás és teljes erőtlenség, motivátlanság. Ezekkel kell még megküzdeni az ellenfeleken kívül, az oxigénhiányról nem is beszélve. Nagyon kemény, úgy gondolom, itt van az emberi tűrőképesség határa. Rajtad múlik, a lelkesen, hogy erre még ráteszel-e vagy sem. Mi mindig rátettünk, de szerintem minden élsportoló így tesz. Ez egy adottság: legyőzni önmagad a legkritikusabb helyzetben, felülmúlni magad minden téren, de ez teszi széppé és magasztossá a sportot, a maximális önfegyelmet.

Koló az 500 méter specialistája volt, ez a legkeményebb táv, legalábbis szerintem. Különböző dolgok miatt nehéz, először is iszonyú intenzív az evezés, egész végig. Már a rajt döntő lehet, és nagyon nagy koncentrálóképeséget igényel. Az első probléma, amelyet le kell küzdeni, hogy megfelelőképpen fel kell pörögni a verseny előtt. Ez valamikor nem könnyű. Ezt is mindenki másképp éli meg, mi szerettünk dühösen, harapósan odaállni. A versenyek után mindig éreztük, összejött-e rendesen a felpörgés, ha nem ment, akkor mindig úgy konstatáltuk, hogy langyos volt. Egy párosban egyébként mindig valaki dominál az adott futamban, én azt szerettem, és Koló is úgy volt vele, hogy a célnál jó érzés legyen befutni. Amikor nem voltam jó formában, olyankor csak lökdöstem a hajót, árnyékoltam. Az igazi egyébként az, amikor megszűnik körülötted minden, egyé válsz a vízzel és a társaddal, észre sem veszed, hogy többen vagytok a hajóban...

Koló úgy volt a kólával, hogy egyszer bejött neki, de utána szerintem már csak placebo szintjén működött nála. Pszichésen hitt benne, ahogy én a kávéban. Minden verseny előtt bekapott egy dobozos kólát, amit előző este gondosan megvásárolt.

Ez is egyfajta rituálé vagy szertartás volt, mint sok minden. Azon kívül néha kipróbáltunk mást is, például a gyengébb mezei fájdalomcsillapított, hogy ne fájjon. Ez azonban viccesebb volt inkább, mint hatékony.

A fájdalom nagysága függött a szerepléstől is, ha jól mentünk, és dobogósok lettünk, mindig könnyebb volt, viszont ha veszítettünk, akkor a fizikai fájdalmunk is nőtt. Az volt a szerencsénk, és a párosunk azért is volt sikeres, mert az ellenfelek 400 körül elhaltak, mi pedig még rá is tudtunk tenni. Az edzések egyébként is arra vonatkoznak, hogy ezt a küszöböt még kijjebb told, de ezt igazán tesztelni csak versenyeken lehet, élesben.

Az ezer méter más kategória, ott adódik lehetőség a javításra. Koló nagyon dinamikusan evezett, hátul térdelt, ő diktált, néha egy-egy rajtnál szó szerint úgy éreztem, kimegy alólam a hajó. Nekem inkább az egy kilométer, neki pedig az 500 feküdt jobban, de a hosszabb táv is jól ment nekünk. Kolónak nagy lapátja volt, és szépen tudtuk futtatni a kenut, mindig azt mondtuk egymás között: toljuk, futtassuk a hajót.

Én ezernél úgy 400 környékén voltam először nagyon ki, ilyenkor berövidültem és kezdtem bekötni. Kolónak a táv ezen részén nem volt ilyen gondja, itt is képes volt átjuttatni a holtpontra, mert nyomta tovább. Majd 500-nál megint indítás, 800-nál egy újabb, és 900-nál már jelentkezik az izomsavasodás és az a fajta agylövés, mint a rövidebb távon. Összességében persze ez az egész jóval összetettebb, sok minden a lelki állapottól is függ, én úgy gondolom, hogy az 500 abszolút pszichés, az ezer pedig inkább fizikai erőpróba.